

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราจะเทศน์เลย ตั้งใจเนาะ วันนี้วันพระ ถ้าวันพระ วันพระเรามาทำบุญกุศล วันพระ วัน
ทำบุญกุศล วันพระ ตามประเพณีนะ วันพระ ๘ คำ ๑๕ คำ พวกสัมภเวสีเขาแสวงหาส่วนบุญ
ฉะนั้น เวลาทำไสยศาสตร์ เขาทำไสยศาสตร์ใหม่ๆ เขาทำบูชาผี บูชาผีเขาจะบูชาวันนี้ มันเป็น
ธรรมชาติไง มันเป็นธรรมชาติธรรมดาว่าเวลาคนตกทุกข์ได้ยาก เวลาคนตายไปนะ ตกทุกข์ได้
ยาก คนตายไปตกทุกข์ได้ยาก

ถ้าคนตายแล้วมีบุญกุศลละ คนตายไปมีบุญกุศลนะ เพราะเราเคยเจอ เขาบอกว่าเวลาฆ่า
เขาตาย เขาโบกมือเลยนะ ว่าจะไปนิมมานรดี ย่าจะไปนิมมานรดี มันมีนะ สมัยพุทธกาลก็เป็น
แบบนี้ สมัยพุทธกาลนะ เวลาจิตตกหบดีที่ว่าจะตายมองเห็นนะ มองเห็นเทวดาเขาเอารถม้ามา
รับเลย รถม้ามันลอยมากกลางอากาศ นี่พูดถึงเวลาคนเห็นเขาพูดออกมา ถ้าพูดออกมาปั๊บเขาก็
จารึกไว้ ที่นี้ทางวิทยาศาสตร์จะพิสูจน์กันอย่างไร ถ้าทางวิทยาศาสตร์จะพิสูจน์ก็พิสูจน์กันได้
ด้วยสสาร ด้วยแร่ธาตุ ด้วยความเป็นไป แต่ถ้าเราจะพิสูจน์กันทางวิทยาศาสตร์ ทาง
พระพุทธศาสนา ทางพุทธศาสน์ ถ้าทางพุทธศาสน์ พุทธะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ว่าวันพระๆ ผลของวิญญูะมันมีอยู่ดั้งเดิม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรม
ถ้าตรัสรู้ธรรม สัจธรรมๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ เทวดาส่งข่าว
เป็นชั้นๆ ขึ้นไป คำว่า “ส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป” พวกนี้จะไม่ตกนรกอเวจีไง ไม่ไปเกิดบน
สวรรค์เป็นอินทร์ เป็นพรหมไง เห็นไหม ผลของวิญญูะๆ จิตเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะ คนทำ
บาปอกุศลตกนรกอเวจีขึ้นมา พันจากเวรจากกรรมขึ้นมาแล้วถึงได้มาเกิดเป็นเปรต พันจากเป็น
เปรตขึ้นมา มาเกิดเป็นเดรัจฉาน ถ้าพันจากเดรัจฉานมาเกิดเป็นมนุษย์ พันจากเดรัจฉานไปเกิด
เป็นเทวดา เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ไปเสวยภพชาติเสร็จแล้วเวียนว่ายตายเกิด จาก
สวรรค์ จากพรหมก็ลงมา ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ลงมาเกิดในนรกอเวจี ลงมาเกิดนี่ผลของวิญญูะไง

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ สัจธรรม สัจธรรมนั้นทำดวงจิตให้ส่องแผ้ว เกิดมรรคญาณ เกิด ปัญญา อุปปาติ วิชชา อุปปาติ เกิดความสว่างไสวในหัวใจ มันพ้นจากวัฏฏะ พ้อพ้นจากวัฏฏะ เทวดา อินทร์ พรหมส่งต่อข่าวกันขึ้นไป นิธรรม โอสถๆ สิ่งที่สัจธรรมอันนี้มันเกิดขึ้น

ฉะนั้น เวลาเราเป็นชาวพุทธ เราทำบุญกุศลเพื่อบุญกุศลของเรา ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อมีสติปัญญา จะฝึกหัดภาวนา ถ้าฝึกหัดภาวนาจะเกิดตรงนี้ไง เกิดมรรคญาณ เกิดปัญญา เกิดดวงตาเห็นธรรม เกิดต่างๆ เราทำตรงนี้

เวลาเราเป็นฆราวาส เราฟังธรรมแล้วเรามีความสนใจอยากประพฤติปฏิบัติ เรามาบวชเป็นพระ พระก็เหมือนกัน พระก็มาจากคน พระก็มาประพฤติปฏิบัติ พระก็จะมาแสวงหา แสวงหาอริยสัจ สัจจะความจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค สิ่งที่เป็นสัจจะความจริงอย่างนี้เราแสวงหาสิ่งนี้กัน

ที่นี้การแสวงหาสิ่งนี้ เราแสวงหา เราก็มีความคิดว่าเราปฏิบัติไปแล้วมันจะถูกทางหรือเปล่า เราปฏิบัติไปแล้วมันจะถูกต้องดีงามหรือเปล่า เราก็มีการศึกษา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ให้เป็นภาคปริยัติ ให้เป็นการศึกษา ศึกษาๆ ศึกษาเพื่อประพฤติปฏิบัติไฉน เวลาศึกษาๆ เราก็เข้าใจได้ ศึกษามาแล้วเราเข้าใจธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่วันพระๆ ไฉน วันพระของใครล่ะ

วันพระโดยประเพณีวัฒนธรรม เห็นไหม คุณติ ในสมัยโบราณ ทางสามแพร่ง ทางสี่แพร่ง เขาจะมีเครื่องเช่นของเขา เขาบูชาผี แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ พุทธมามกะ ให้เราระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สัจธรรมๆ พระพุทธเจ้าไม่สอนอย่างนั้น พระพุทธเจ้าสอน เห็นไหม คุณติ ทำบุญกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เขา ทำบุญกุศลนะ เราสละทาน เราอุทิศส่วนกุศล ส่วนกุศลที่เราเกิดขึ้นมาได้เพราะเหตุใด

เราทำหน้าที่การงานของเรา เราได้ปัจจัยสิ่งใดมา เราแลกเป็นปัจจัย ๔ มา ถวายผู้ทรงศีลๆ ผู้ทรงศีลที่รับไปเขาใช้สิ่งนี้เป็นประโยชน์กับเขา สิ่งที่เราเสียสละไป สิ่งนี้เราทำเพื่อบุญกุศลของเรา เราสละสิ่งนี้ไฉน เราไม่ได้ไปเช่นไหว้อย่างนั้น เราอุทิศเอา อุทิศจากความรู้สึกละอันนี้ จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง เห็นไหม สัมภเวสีก็เป็นจิตดวงหนึ่งที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วถ้ามีสายบุญสายกรรมขึ้นไป ปุพเพตพลี ญาติโดยสายเลือด เราพลีของเรา สพเพ สตุตา

สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เธอจงเป็นสุขๆ เกิด เราอุทิศส่วนกุศลอย่างนี้ไป แล้วอุทิศส่วนกุศลของเราละ วันพระๆ วันพระของใคร ถ้าวันพระของเราละ พระเราอยู่ที่ไหน

พุทธะ เราแสวงหาวันพระของเรา ถ้าวันพระของเรา เราทำบุญกุศลของเราก็วันพระของเรา วันพระของเราเพราะอะไร เพราะเรามีเจตนาใจ เจตนาเกิดจากไหน? เกิดจากจิต เวียนว่ายตายเกิดนี้ใครเวียนว่ายตายเกิด? จิตเวียนว่ายตายเกิด เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ที่มานั่งอยู่นี้มันมาจากไหน ละ? มันมาจากมนุษย์สมบัติ

เวลาพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย มีฤทธิ์มีเดชมากนะ แล้วถึงที่สุดแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมขึ้นไป มันมีลัทธิศาสนาอื่นเขา อิจฉา เขาก็จะทำลายพระพุทธศาสนา เขาก็จ้องเลยว่าจะทำลายใคร ก็ทำลายมือซ้าย มือขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หักมือซ้าย มือขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ก็เลยจะมาทำร้ายพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะเหาะหนีๆ เพราะมีฤทธิ์ใจ แต่ถึงที่สุดแล้ว เพราะเศษกรรมที่เคยทำกับมารดาไว้

เราเข้าใจว่า ทำกับมารดาไว้มันเป็นอนันตริยกรรม แล้วมาเกิดเป็นพระโมคคัลลานะได้ อย่างไรละ

เคยทำอนันตริยกรรมไว้แต่อดีตชาติยาวนานไกลสุดโพนุ่น ตอนที่หูตายังไม่สว่าง แล้วตกนรกอเวจีไปแล้ว ใช้เวรใช้กรรมหมดแล้วถึงได้มาเกิดเป็นพระโมคคัลลานะ เวลาสร้างบุญสร้างกรรม มันใช้เวรใช้กรรมหมดแล้ว แต่เศษมันยังมา เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ากรรมนี้เป็นอจินไตย มันมาแต่ครั้งไหน มันมาแต่อย่างไร กรรมเก่า-กรรมใหม่

ถ้ามันกรรมเก่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนาเชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรม ถ้าเชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรม เราทำแต่คุณงามความดีของเรา ถ้าทำคุณงามความดีของเราแล้วมันยังขาดตกบกพร่องอยู่ อันนั้นมันสุดวิสัย เพราะมันเป็นเรื่องอดีตที่หูตาเรายังไม่สว่างใจ แต่ตอนนี้หูตาเราสว่างแล้ว สิ่งใดที่มันเศร้าหมองในหัวใจ สิ่งใดที่มันขัดแย้งในหัวใจ เราพยายามละสิ่งนั้นไว้ ถ้าละสิ่งนั้นมันละไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงได้วางอุบายไว้ให้ทำบุญกุศลนี้ให้เสียสละทาน

การเสียดทานคือการฝึกหัด การฝึกหัดตัดแปลงหัวใจของเรา เพราะมันขัดแย้งในใจ จะทำสิ่งใดมันมีข้อโต้แย้ง เห็นไหม ความคิด เดียวก็คิดบวก เดียวก็คิดลบ ไอ้ความคิดมันมีความคิดตลอดเวลา แต่ถ้าเราฝึกหัดๆ มา เราโต้แย้งกับมัน เราโต้แย้งกับมัน นี่เป็นอุบายไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางอุบายไว้ให้เราทำ วางอุบายไว้ให้เราฝึกหัด

แล้วมรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด มรรคหยาบหมายความว่าความคิดหยาบๆ แต่ถ้ามันฝึกหัดแล้วมันละเอียดเข้าไป มันจะเกิดละเอียด มันจะทิ้งความหยาบนี้ไว้ เราจะวางความคิดอย่างหยาบๆ นี้ไว้ แล้วเราจะมีความคิดอย่างละเอียดขึ้นไป นี่มันเกิดมรรคละเอียด แล้วเราภาวนา “ไอ้ย! ทำบุญกุศลมันเป็นบุญกุศลนะ พวกนี้ไม่ทำอะไรเลย นั่งหลับตา แล้วมันจะได้อะไร”

คูลี เวลาพระเรายังไปแข่งขันกับเขา ถ้าไปแข่งขันกับเขานะ ถ้ามันเป็นการสงเคราะห์โลกนั่นเรื่องหนึ่งนะ แต่เราไม่ทำแบบนั้น ทำทานร้อยพันพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่งหนึ่ง มีศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพันหนไม่เท่ากับทำความสงบของใจหนึ่งหนึ่ง มีจิตใจสงบร้อยพันพันหนไม่เท่ากับเกิดปัญญาญาณขึ้นมาหนึ่งหนึ่ง

เวลามรรคหยาบๆ มรรคหยาบก็ทำบุญกุศล ก็ฝึกหัด ฝึกหัดความตระหนี่ถี่เหนียว ฝึกหัดความที่มันไม่เปิด ไม่ยอมรับความเห็นต่าง มันไม่ยอมรับสิ่งใดเลย มันจะยึดมั่นกับกิเลสของมันเอง

กิเลสคือความคิดในใจไง คิดสิ่งใดมันก็ต้องไปหมดแหละ แล้วก็ยึดความคิดของตัวเองยึดความคิดของตัวเอง มันผิดจากความคิดของตัวเองไปก็ทุกข์ก็ร้อน แล้วฝึกหัดๆ ไป เออ! เราไปยึดทำไมล่ะ ความคิดเราคิดแล้วเราต้องทำ ถ้าเรายังไม่ทำ ความคิด คิดแล้วมันก็เราร้อน เราก็วางไว้ก่อน เดียวถ้าถึงเวลาทำเราจะทำ เราจะทำ ตอนนี้อยู่ไม่ต้องไปคิด ไม่ต้องไปเอาไฟมาเผาตัวเองก่อน เดียวมันจะเผาอยู่ข้างหน้านั้นนะ ลองมานั่งภาวนาขึ้นมา เดียวเวทนามันเกิด ไฟมันจะมาอยู่แล้ว ไฟมันมีอยู่แล้ว ไม่ต้องไปเอาไฟอนาคตมาเผาตัวเองเดี๋ยวนี้ ปัจจุบันนี้วางไว้ก่อน แล้วถ้าเราทำของเรา เห็นไหม ความคิดหยาบๆ แล้วพอมานั่งภาวนา “เราทำบุญกุศลกัน พวกนั้นเขาไปนั่งภาวนาเขาจะได้บุญกุศลที่ไหน ไม่เห็นทำอะไรเลย”

บุญกิริยาวัตถุนะ เวลาเราทำบุญกุศล สิ่งนี้เราหามาเพื่อเสียดทาน เพื่อเป็นบุญกุศลของเรา เวลาเรานั่งสมาธิ เราเอาร่างกายบุญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะเดิน เราจะยืน เราจะนอนอย่างไรด้วยความสะดวกสบายของเรา เป็นสิทธิเสรีภาพของเรา เราไม่เอาสิ่งนั้น เรามานั่ง

สมาธิ นั่งสมาธินะ เรานั่งทำความสงบของใจเข้ามา เราบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระ อานนทไวย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พวกกษัตริย์ พวกเศรษฐีภุมมา บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยดอกไม้ธูปเทียน ด้วยต่างๆ ด้วยการวระ องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งพระอานนทไวยเลย “อานนท เธอบอกเขาณะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด ให้ พยายามปฏิบัติบูชาดีกว่าบูชาเราด้วยอามิส”

แต่สิ่งที่เป็นอามิส มรรคหยาบๆ ถ้าไม่มีอามิส ไม่มีการฝึกหัดหัวใจขึ้นมา มันจะไปบูชา กันที่ไหน มันจะปฏิบัติกันได้อย่างไร

ถ้ามันจะปฏิบัติ เห็นไหม ทาน ศีล ภาวนา มันสามเส้า วางสิ่งใดก็มันคง เวลาปฏิบัติ เพราะว่ากิเลสมันอ้างเล่ห์ไปหมด เวลาจะปฏิบัติ มันก็ยังไม่ได้ทำ นี่ก็ยังไม่ได้ทำ ไม่มีอะไรทำ สักอย่างเลย แต่ถ้าเราทำทุกอย่างหมดแล้ว ทานก็ได้ทำแล้ว เราได้เสียสละของเราแล้ว อารมณ์ ความรู้สึกที่ไม่ดีเราก็เสียสละมันแล้ว จะนั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิ สิ่งนี้มันจะเกิดขึ้นแล้ว มันจะ ต่อต้านมาแล้ว ความคิดที่มันจะต่อต้านขึ้นมา มันจะมีแรงขับเคลื่อนในหัวใจ

พอนั่งสมาธิ เราจะบูชา เราจะมีขันติธรรม เราจะนั่งสู้กับมัน นี่เราบูชาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เรานั่งบูชา เราเอาร่างกายบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะไม่ได้ บุญตรงไหน

แล้วถ้าพุทโธๆ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบเข้ามา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็น ตถาคต เรานั่งสมาธิเราบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เวลาจิตเราลงสู่สมาธิ เราได้พบ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้าเกิดจิตสงบแล้วมีความสุข เพราะสุขอื่นใดเท่ากับจิต สงบไม่มีหอรอก แล้วถ้ามันสงบจริงๆ มันตื่นตื่น มันมหัศจรรย์ มันจะฟังใจ มันจะอยู่ในหัวใจ แล้วของสิ่งนี้มันอยู่ในหัวใจของเรา

เราอาบน้ำร้อนต่างน้ำ เราชวนขวายนาก็คุณงามความดีของเราทั้งนั้น เวลาจิตสงบเข้ามา สงบสู่ตัวมันเอง นั่นละตัวจริงของมันเลย แล้วตัวจริง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคตใช้ใหม่ ความสุขอย่างนี้เกิดขึ้นมา

ฉะนั้น ถ้าวัตรปฏิบัติเรามันจะสงบมันจะสงบ มันจะไม่มีสิ่งใดให้มาเป็นภาระรุงรังจนเกินไป แต่ในเมื่อคนเราเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันจะปฏิบัติ มันจะปฏิบัติกลางหัวใจใช่ไหม ถ้าคนมันปฏิบัติกลางหัวใจ เขามีความคิดที่ดี เขาอยู่ในวัดในวาของเขา วัดไม่ร้าง มันมีข้อวัตรไง คำว่า “ข้อวัตร” เขาจะเก็บกวาดของเขา เขาจะดูแลรักษาของเขา เพราะสิ่งนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันสะอาดจากข้างใน มันก็สะอาดข้างนอก ถ้าข้างนอกมันสะอาด ข้างในมันก็สะอาด ถ้าข้างในมันสกปรก มันก็บอก “นั่นก็ไม่ใช่หน้าที่ของเรา เราบวชมาเป็นพระ ใ้หนี่มันหน้าที่ของเทศกิจเขา หน้าที่ของคนทำความสะอาด มันเป็นงานเล็กน้อย”

แล้วเวลาทำความสะอาดของใจมันงานเล็กน้อยหรือ ใจที่มันสะอาดขึ้นมา ถ้าไม่ใช่ปัญญาขึ้นมามันจะเล็กน้อยตรงไหนล่ะ นี่งานใหญ่เลยล่ะ งานของเราเลยล่ะ ในเมื่อเราใช้สอยเราก็ต้องจัดการ เราทำสิ่งใดเราก็ต้องทำของเรา เห็นไหม อตุตา หิ อตุตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนต้องทำตนขึ้นมาให้ได้ ถ้าตนทำตนขึ้นมาได้มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

มันมาจากข้างนอกนั่นล่ะ ถ้าคนมันภาวนาดี มันเห็นแล้วมันรู้ของมัน เขาเรียกสำนึก ความสำนึกมันมี ถ้าความสำนึกมันมี มันจะรู้สึกตัวของมัน เพราะความสำนึกมันไม่มีมันส่งออกมันส่งออก มันขาดสติ เห็นไหม นั่งภาวนาอยู่นี่ คิดไปที่บ้าน ร่างกายนั่งอยู่นี่ หัวใจก็อยู่กับเรา แต่มันส่งไปไหนก็ไม่รู้ แล้วบอกว่าภาวนาแล้วมันไม่หลง มันไม่หลง ไม่หลงเพราะอะไร เพราะขาดสติไง ถ้ามีสติ มีสามัญสำนึก ถ้าคนมีสำนึก อะไรผิดอะไรถูกมันรู้ได้ อะไรควรไม่ควรมันรู้ได้ ถ้าอะไรควรไม่ควร เห็นไหม

แล้วเวลารามานั่งสมาธิภาวนาของเรา เราก็รู้ได้ เพราะเวลาจิตเราสงบ เราจะรู้เลยว่ามันจะหุดสั้นเข้ามาอย่างไร แล้วมีสิ่งใดมากระทบ เรารักษาเรานะ ใจนี้รักษาแสนยากเลย แล้วมันกำลังจะเข้าด้ายเข้าเข็ม มันก็จะมีสิ่งกระทบออกไปแล้ว นั่งภาวนาไปเสียงนกมันขัน เสียงใบไม้ตก เสียงวัดตุตกใส่หลังคา มันปัง! จิตมันแว็บๆ เลยล่ะ ถ้าจิตมันดีนะ มันรู้ของมันหมดแหละ แล้วเราภาวนามา เรามีอุปสรรคสิ่งใด แล้วนักภาวนาด้วยกันเขามีอุปสรรคสิ่งใด นี่มันมีสามัญสำนึก

คนเรา คนมีประสบการณ์ คนมันเคยทำสิ่งใด มันปรารถนาสิ่งใด อยากได้สิ่งใด ทุกดวงใจเขาก็ปรารถนาสิ่งนั้น เขาก็อยากได้อย่างนั้น ฉะนั้น สิ่งที่เขาไม่ปรารถนา เขาไม่อยากจะ เราจะไม่ไปทำกระทบกระเทือนใคร เพราะเราไปทำกระทบกระเทือนใคร องค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เชื่อกรรม เราทำสิ่งใดไว้ สิ่งนั้นต้องตอบสนองเราแน่นอน ทำกรรมดี
ต้องได้ดี เรามีแต่ความอ่อนน้อม เรามีแต่ความถ่อมตน เรามีแต่การประพฤติปฏิบัติ เขาจะ
กระด้าง เขาจะแข็งอะไรของเขา นั่นมันเรื่องของเขา ถ้าวันไหนเขาคิดได้ เขาจะสำนึกของเขา เขา
จะเสียใจของเขา ถ้าเขาสำนึกไม่ได้ เขายังสำนึกไม่ได้ เขาคิดว่าเขาทำอย่างนั้นถูกต้องของเขา สิ่ง
นั้นมันก็จะเป็นเวรเป็นกรรมของเขา แต่ถ้าวันไหนเขาสำนึกได้ เขาเสียใจของเขา แล้วเขาจะขอ
ขมาลาโทษ แต่ถ้าเขายังสำนึกไม่ได้ เขาก็เหยียบย่ำด้วยความรู้สึกนึกคิดของเขา “คนคนนี่ไม่มี
ศักยภาพ คนคนนี่” เขาคิดของเขาไปด้วยกิเลสตัณหาของเขา

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

เราไม่จองเวรจองกรรมกับใคร แต่มันเป็นเรื่องทฎฐิของเขา เรื่องความเห็นของเขา มัน
เป็นเรื่องของเขา แต่เราไม่จองเวรจองกรรมกับใคร แต่ไม่ใช่เชื่อ ไม่ใช่ไม่รู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก...
รู้ แต่มันพูดไม่ได้ เพราะเขายังรับรู้สิ่งนั้นไม่ได้ ถ้าพูดไปนะ มันก็เติมพินเติมไฟมากขึ้นไปกว่า
นั้น แต่ถ้าเราทำใจของเราได้ เห็นไหม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ไม่จองเวรไม่จองกรรม
ใครทั้งสิ้น ใครทำสิ่งใดมันเรื่องของเขา ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เราทำคุณงามความดีของ
เรา ใครจะถูกเหยียดหยามว่าเราเป็นคนต่ำต้อย เป็นคนที่ไม่เข้าใจสิ่งใด

เข้าใจ อย่าถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า พระอริยเจ้านิ่งอยู่ นิ่งอยู่ในหัวใจนะ หัวใจอัน
นี้มันประเสริฐ รักษาหัวใจนี้แสนยาก แล้วทำหัวใจได้นี้ เราได้สมบัติที่หายาก แล้วสมบัติของ
โลกๆ การแข่งขัน การโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ใครยังขาดสติ ยังตะครุบอยู่
นั่นเรื่องของเขา ใครยังแสวงหา มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ

ยศ ลาภสักการะยังแสวงหาอยู่ เขาไม่แสวงหาหัวใจ เราแสวงหาหัวใจ แต่ในเมื่อเรา
แสวงหาหัวใจ เราต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตนของเรา เรามีสติปัญญาของเรา รักษาหัวใจของ
เรา เห็นไหม วันพระ มันจะประเสริฐกลางหัวใจไง มันจะประเสริฐในหัวใจของเราไง ใครจะ
หัวเราะเยาะเย้ย ใครจะถากถาง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำเวรกรรมสิ่งใดไว้ เวรกรรมต้อง
สนองผู้กระทำนั้นแน่นอน เอวัง